

Des dels anys 80 amb el grup Banderas de Mayo, el nom d'Òscar Briz s'ha fet un espai al món de la música. Ara presenta 'Asincronia', el cinquè disc de la seua carrera en solitari. El cantant valencià presenta el disc com un punt i a banda en la seua trajectòria.

“Cantar en català és una qüestió de fe”

Òscar Briz, que ja s'ha convertit en un referent en el món de la cançó d'autor, busca nous espais per a la seua música. *Asincronia*, el seu darrer treball, és al carrer des del 12 de novembre passat. En aquest nou disc, els sons de fusió dels seus projectes anteriors en solitari han deixat pas a unes cançons més influïdes per la música anglosaxona.

—Què aporta de nou *Asincronia* a la vostra trajectòria?

—És el quart disc que publique en solitari. És enregistrat a casa, com l'anterior, però aquest té més instruments tocats pels membres del grup.

—Heu treballat amb els productors del disc anterior i deieu que hi havíeu tingut una bona experiència. Ha estat bona, ara també? Heu sentit aquesta llibertat creadora?

—No puc renunciar mai a la llibertat creativa, perquè, home, damunt d'estar amb moltes mancances comercials, només ens faltaria posar-nos cotilles estilístiques. A l'hora de treballar amb productors, confies en algú que ha de transmetre el teu treball al disc —que no ho pareix, però porta feina. Finalment has de confiar en ells; són gent que tenen criteris estètics semblants als meus, en alguns aspectes. Tenen una forma de produir molt determinada; fins que no tenen el seu producte no s'aturen. Ells produeixen molt el so; a mi sempre m'ha agradat el so més cru, però té avantatges per a la

ràdio. L'equip de músics fou el mateix i amb molta més participació del grup. Al cap i a la fi, són també músics i el seu criteri també és important. Hi ha molts líders que treballen amb músics, però imposen el seu criteri, i això es nota.

—Us sentim sonant en més ràdios que amb el disc anterior. Creieu que tindrà més repercussió?

—Sí, ja en té. A Catalunya, que és la meua àrea, ja n'hi té. Hi ha unes cançons més directes, més properes a allò que sona a les ràdios, que són cançons derivades del pop anglosaxó. I això, afegit al so que abans comentava, ja sona molt més.

—Creieu que al País Valencià podeu començar a sonar?

—Al País Valencià sonarem on es sona, a Ràdio 9, en la forma muda de Sí Ràdio, en emissores locals i para de comptar. Per a les emissores valencianes comercials és una música inexistent... Jo, per exemple, he estat ara a Catalunya. Allí vas per les ràdios: Catalunya Ràdio, Onda Cero, la Ser... emissores comercials, tant a Barcelona com a Girona. I això ací (al País Valencià) sembla estar vedat.

—El vostre públic augmenta entre les generacions joves, oi?

—És cert que hi ha unes generacions més joves que segueixen uns determinats grups amb uns determinats postulats; tot depèn del segment on caus. Fora d'ací no hi ha res més... Jo, personalment, de totes formes, no tinc

cap problema de sonar a tot arreu. De fet, pense que la música del nou disc es pot adaptar, però també depèn de les direccions de les ràdios, de les demandes socials...

—El vostre nou disc té un toc més proper al pop que no la resta dels vostres treballs? Proveniu del món del rock...

—Del que jo feia fins ara, el meu primer disc sí que es descendent de la cançó anglosaxona, d'on jo venia, que ha estat el meu referent. El meu primer disc sí que fou més pop, però la resta són més de fusió, amb uns altres timbres. No deixa de ser cançó, però aposta per uns altres sons. En aquest sentit s'ha tancat un poc el cicle, amb aquest darrer disc. D'allò de fusió que tenien els meus darrers discos, ara hi ha més influència de la cançó anglosaxona directament.

—Sembla un poc l'evolució natural de l'artista...

—Jo sempre dic que és una obligació en la música, repetir una fórmula bona. L'única excusa que tens per a fer-ho és que té una tirada comercial i que menges d'això. Realment, l'artista ha de buscar, trobar, arriscar-se i les coses no sempre ixen bé. Hi intervenen molts factors, per exemple la producció. Jo he estat molt a gust amb el canvi, fet que no vol dir que continue per ací. Però sí que és cert que els deu darrers anys he tocat moltes tecles pel que fa a la cançó i cada volta em costa més de trobar alguna cosa que sorprenga.

—Així doncs, on heu trobat la motivació especial, en el nou disc?

—Mantinc unes motivacions semblants. La llibertat individual, la recerca del criteri propi no englobat en macromoviments, que és un vessant molt present en les meues cançons. També m'ha interessat alleugerir una mica de pes les meves cançons; tinc una tendència òbvia a filosofar. Ho he fet, intentant retratar estampes de més quotidianitat, perquè ho necessitava.

—Sempre hi és present, també, el vostre estil de vida...

—Sí, això és un altre vessant. No m'agrada dir-ne *compromís*. És la meua posició respecte a allò que és viure en un planeta i la meua actitud... Ho toque des del punt de vista del ciutadà.

—Sobretot, podem dir que en la cançó “AP7” es pot veure un poc aquest vessant no?

—Sí, potser si hi dones importància sí que es pot veure la meva predisposició... La grandesa de viure a la natura és que et sents integrat, tornes a la teua humanitat i dones importància a allò que aparentment no en té.

—Roger Mas ha col·laborat en el vostre nou disc...

—Roger Mas és un amic que vaig conèixer a la sala El Loco en una promoció d'artistes catalans a València. Cada any ens veiem.

—Però a banda de la relació d'amistat, musicalment què heu fet, al nou disc?

—És la primera col·laboració dins del disc. Hem tocat en alguns llocs junts. També a Catalunya se'ns associa dins del mateix calaix, no sé per què realment. Supose perquè proposem coses que no s'havien fet fins ara en la cançó. També representem una unió de caire ecològic o de la natura, d'artista que viu en plena natura. Ell ho fa i jo també. Aquí hi ha una connexió.

—Dieu que el vostre nou disc és un punt i a banda. Això vol dir que us obrireu a treballar a nous camps com la producció musical o a compondre per a unes altres persones?

—Jo he entrat en un punt i a part, perquè cantar en català és una qüestió de fe. Ara ja no funciona i és més una cosa de tossuderia. Un es fa gran i major, arriba un punt en què la màxima excusa és que vius d'això. En canvi, quan és una qüestió pseudo-professional i ja no funciona t'has de plantejar les coses. En aquest sentit, la qüestió de compondre per a uns altres m'ha obert una finestra. D'aquesta manera, puc presentar coses que jo, personalment, no les presentaria o no les cantaria que m'interessen com a compositor, perquè em considere un compositor de cançons. És una cosa que em fa molt de goig, hi estic molt il·lusionat. No sé... projectes ocasionals, coses que puguen sortir. Això no vol dir que deixes de publicar discos. Però tirar el carro comercial, com he fet sempre des que estic en la música, m'ho plantejo, però ja es veurà.

—El vostre projecte amb la cantant de jazz valenciana Cristina Blasco n'és un exemple, oi?

JUAN MIGUEL MOFALES

—Les cançons són de la meua autoria, però no les signe. És un projecte totalment diferent. És tot en castellà, és tot en femení. Ho presentem amb una història, una sinopsi: és una dona separada de quaranta anys que canta en un local de finalitat dubtosa i que s'aferra als pocs somnis que li queden.

—Com creieu que us podreu obrir aquest nou camí amb la situació actual de crisi en el món de la indústria musical?

—Avui dia hi ha més formació musical que mai i molta més oferta, però amb això no n'hi ha prou. Avui fer mú-

sica bona no és suficient. Cal fer alguna cosa més teatral, *frikisme* per cridar l'atenció dins l'oceà de les ofertes... S'ha perdut l'afany de fer discos, s'ha trivialitzat la figura del músic...

—Creieu que falten referents en el món de la música?

—Això ja ho vaig percebre fa molts anys. No oblidem que és música popular... Molta gent pot produir música en un format molt senzill i accessible. Ara s'ha desmitificat allò d'enregistrar un disc.

Mariola Tàrraga